

گردشگری، جغرافیا و محیط زیست پایدار

مونوگرافی روستا و تاثیر آن بر توسعه گردشگری پایدار (نمونه موردی: روستای ابیانه)

جلیل شاعری*^۱، زهره شاعری^۲

^۱ دانشجوی کارشناسی معماری دانشگاه خلیج فارس، بوشهر، ایران. shaer.jalil@gmail.com

^۲ دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی، واحد بوشهر، ایران. zohreh.shaeri20@gmail.com

چکیده :

گردشگری روستایی فعالیت بسیار پیچیده‌ای است که با بخش‌های دیگر جامعه، وجوه مشترکی داشته و دارای اثرات و پیامدهای مختلفی است که می‌تواند در تجدید حیات روستاها و ایجاد اشتغال و درآمد برای روستاییان، حفاظت از میراث طبیعی، تاریخی و فرهنگی موثر بوده و منجر به توسعه روستایی گردد. لذا شناخت روستاهای کشور را می‌توان یکی از مهم‌ترین بخش‌های توسعه پایدار دانست. امروزه در تحقیقات جامعه‌شناسی رایج‌ترین روش برای شناخت یک جامعه روستایی روش مونوگرافی است. لذا به بررسی روستای ابیانه از دیدگاه مونوگرافی پرداخته شده است. روستای ابیانه از توابع شهرستان نطنز است که به عنوان یکی از روستاهای هدف گردشگری کشور برگزیده شده است. با استفاده از منابع کتابخانه‌ای و مدل‌های تحلیلی، و میدانی به بررسی و شناخت مونوگرافی روستا و تاثیر آن بر توسعه گردشگری پایدار پرداخته شده است. همچنین نتایج گویای این مطلب است که افزایش درآمد حاصل از گردشگری، بخش دامداری و کشاورزی ابیانه را شدیداً تحت تاثیر قرار داده است. و ابیانه از روستایی پویا به موزه‌ای ایستا برای بازدید و گذران وقت شهرنشینان تنزل یافته است.

واژه‌های کلیدی: ابیانه، گردشگری پایدار، مونوگرافی